

Publicerad 2012-09-20 16:01 av smultronbergen

Tappad make

Någon ruskar mig. Insvept är jag. Du
masserar min fot. Ser på mig. Du är
ännu 25 år. Svarar mig inte. Du pekar
mot ett bord. Hämtar en slags pärm där
framsidan föreställer ett par, oss två,

Min röst är fast där inne. Din likaså.

Vi talar inte. Det är någonting med våra
röster, som om det inte längre går,

Du har lagt en vigselring i min kopp,
det svider i mina ögon. Som om jag inte
vill se resultatet av all kärlek,

Du ler. Det milda i din blick det tonas
bort.

Min kropp den flyter och allt blir som
förlamat. Du lyfter min slappa arm,
trär den över mitt finger.

Jag kan inte säga stopp. Har varken
styrka eller kropp,

Du ser så allvarlig ut. Jag vill fråga dig
, så gärna fråga, om alla åren som har
gått,

Du lägger ditt huvud i mitt knä. Och
jag vill smeka håret ditt, men jag kan
bara le,

Ingenting lyder,

Himlen vaggas mig och allt blir stilla,

Som den gången när vi älskat, den
första och den sista,

Och stjärnorna fanns med,

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren smultronbergen med Poeter.se id #40881 innehar upphovsrätten